

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobce: **U. M.**
zastoupen advokátem Mgr. Janem Lipavským
sídlem Velké náměstí 135/19, 500 03 Hradec Králové

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 3. 2025, č. j. OAM-1258/LE-LE05-HA10-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal u krajského soudu žalobu proti shora označenému rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), se žalobci neuděluje.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

2. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.
3. Namítá, že žalovaný porušil § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), neboť dostatečně nezjistil skutkový stav věci. Tvrdí, že žalovaný opomenul posoudit všechny relevantní skutečnosti, které mohly mít vliv na rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce v této souvislosti zdůrazňuje svou činnost aktivního člena studentské organizace Bangladesh Chhatra League (BCL) napojené na bývalou vládní stranu Awami League (AL) a uvádí, že po vítězství opozice v čele s Bangladéšskou nacionalistickou stranou (BNP) a Jamat Shibir (JI) dochází v Bangladéši k represím proti příznivcům bývalé vlády. Uvedl, že po smrti otce, došlo k násilnému zboření jejich domu osobami napojenými na Chharta Dal (JCD) a JI. Odkázal přitom na zprávy CNN a Human Rights Watch, dle kterých dochází k systematickému násilí, zatýkání, ničení majetku a v některých případech i k zabíjení podporovatelů a členů strany AL a organizace BCL.
4. Dále žalobce namítá, že žalovaný nesprávně aplikoval závěry Nejvyššího správního soudu č. j. 5 A 758/2000-35, když bez ohledu na jeho individuální situaci posoudil případ jen jako obecnou bezpečnostní hrozbu. Podle žalobce však státní orgány v Bangladéši nejsou schopny ani ochotny zajistit ochranu před útoky členů současné vlády, kteří systematicky fyzicky napadají a zastrašují příznivce bývalé strany AL a organizace BCL, přičemž zprávy CNN a Human Rights Watch podle něj dokládají cílené násilí a perzekuci této skupiny.
5. K otázce doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu žalobce uvádí, že návrat do Bangladéše by pro něj znamenal skutečné ohrožení života. Poukazuje na to, že státní orgány v Bangladéši tolerují násilí vůči příznivcům bývalé vlády. Návratem by tak Česká republika porušila svůj mezinárodní závazek chránit právo na život.
6. Současně žalobce tvrdí, že splňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu svého politického přesvědčení. Zdůraznil, že byl aktivním členem organizace BCL, přičemž jeho činnost byla veřejná a dlouhodobá. Po změně režimu se jeho politická angažovanost stala důvodem vyhrožování a pronásledování, kdy dokonce došlo ke zboření jejich domu. Nelze tak po něm spravedlivě požadovat, aby se při návratu do země svého původu „přizpůsobil“ novému režimu a zřekl se svých politických postojů. Riziko fyzického napadení, šikany či dokonce usmrcení je podle žalobce prokazatelné, což naplňuje jak § 14a zákona o azylu, tak i § 12 písm. b) zákona o azylu.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

7. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Uvedl, že nesouhlasí s žalobními námitkami a má za to, že nebylo prokázáno porušení zákonných ustanovení. Uvádí, že při rozhodování přihlédl ke všem tvrzeným skutečnostem a vycházel z dostatečného informačního základu o situaci v zemi původu. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že žalobce přicestoval na základě padělaného litevského povolení k pobytu a jeho žádost o ochranu byla motivována snahou legalizovat si pobyt v České republice. Odmítá návrat kvůli obavám z odvetného jednání ze strany členů JI a BNP, protože působil v organizaci BCL napojené na bývalou vládní stranu AL.
8. Žalovaný měl za to, že skutkový stav byl řádně zjištěn a nedokládá žádné důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Odmítá tvrzení o riziku pronásledování, přičemž poukazuje

na to, že žalobce v jednom z incidentů využil pomoc policie. Tu mohl využít i při jiných konfliktech, což však žalobce neučinil z obavy z pomsty.

9. Žalovaný odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Azs 176/2018 ze dne 19. 6. 2019, ze kterého vyplývá, že subjektivní nedůvěra vůči vnitrostátním orgánům není důvodem k rezignaci na ochranu ze strany státu, pokud nejsou prokázány objektivní důvody, což ze zpráv použitých v řízení nevyplývá.
10. Žalovaný shrnul, že obsah žaloby není způsobilý zpochybnit závěry správního rozhodnutí a rozhodnutí netrpí vytýkanými vadami.

IV. Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).
12. Žaloba není důvodná.
13. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu se neuděluje.
14. Žalobce je státní příslušník Bangladéšské lidové republiky. Žalobce požádal dne 19. 9. 2024 o udělení mezinárodní ochrany v České republice, přičemž důvodnost své žádosti odvíjel od obav o svůj život, neboť na něho útočí a vyhrožují mu příslušníci BNP a JI z důvodu jeho členství v organizaci BCL.
15. Při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu žalobce dále uvedl, že je bengálské národnosti, je muslim a je členem studentské organizace strany Awami League (AW), Bangladesh Chhatra League (BCL). Dorozumí se bengálsky. Je ženatý a má jedno dítě. Manželka s dcerou nyní žijí v Dháce v Bangladéši. Posledním místem bydliště je město Dháka, obec Ratar Pur. V Bangladéši byl naposledy 24. 8. 2024, poté odjel do Taškentu v Uzbekistánu, tam zůstal asi tři týdny a poté odletěl do Prahy. Cestu mu zařídil jeho otec, neví jak to udělal, ani neví, jak sehnal padělaný doklad. Otec za vše zaplatil asi 1 800 000 – 1 900 000 BDT. Do České republiky přicestoval dne 19. 9. 2024. V dřívější době nikdy nepobýval v jiném státě EU a rovněž nedisponoval uděleným vízem nebo povolením k pobytu v jiných státech. Uvedl, že je zcela zdravý. V prosinci 2023 byl obviněn z narušování činnosti opoziční strany a defraudace státního majetku, jeden den byl ve vazbě, ale poté policie věc uzavřela s tím, že se jedná o falešné obvinění. Z Bangladéše utekl, aby si zachránil život, protože je členem strany BCL, na kterou nyní útočí příslušníci stran BNP a JI. Bývalá vůdkyně musela uprchnout do Indie. I na něj příslušníci JI zaútočili a vyhrožovali mu, že pokud zůstane v Bangladéši, tak ho zabijí.
16. Při pohovoru konaném dne 24. 9. 2024 žalobce uvedl, že při vyřizování cestovního dokladu neměl žádné obtíže. Při odjezdu z Bangladéše mu chtěli zabránit příslušníci stran BNP a JI, kteří mu vyhrožovali odsouzením. Na základě těchto výhrůžek se obrátil na policii, která proti těmto osobám zakročila. Uvedl také, že jej příslušníci stran na ulici zastavili, odebrali mu batoh a sdělili mu, že mu odjezd neumožní. Na dotaz správního orgánu, odkud mohli mít informaci o jeho plánovaném odjezdu, uvedl, že pravděpodobně od třetí osoby. Dále žalobce doplnil, že příslušníci stran BNP a JI aktuálně brání členům BCL ve vycestování ze země, snažili se zabránit odjezdu i premiérce Šajch Hasína

Vadžidové. Žalobce se označil za člena BCL, ačkoliv původně uvedl rok vstupu 2023, později rok vstupu do organizace opravil na rok 2020. Byl přijat na základě písemné přihlášky v centrální kanceláři v Raypuru. BCL dle jeho slov nevydává oficiální průkazy, členství je však veřejně známo díky veřejným aktivitám pro stranu. Zastával funkci všeobecného tajemníka v poštovním obvodu Baghar Nagar, poté mu byla nabídnuta funkce tajemníka místní organizace, schválená stranickými studenty a staršími. V rámci své činnosti zejména agitoval mezi chudými občany, poskytoval informace o možnostech podpory ze strany BCL, distribuoval sociální průkazky, organizoval pomoc pro studenty, rodiny bez domova a děti, které nechodily do školy. Spolupracoval s Awami League Sangathan a Samaj Kalyan Sangathan – nadacemi napojenými na vládní stranu AL a na Ministerstvo pro společenské blaho. Rozdělované průkazky byly oficiální a státem vydané. Na dotaz správního orgánu, zda šlo o propagaci strany skrze státní prostředky, žalobce potvrdil, že ano, avšak bez osobního prospěchu. K motivaci vstupu do BCL žalobce uvedl, že chtěl pomáhat chudým lidem, a domníval se, že zapojením do organizace napojené na tehdejší vládní stranu bude efektivnější. Uvedl, že jeho manželka s dcerou a rodiče nyní žijí u jeho tchána, který se politicky neangažuje. Dva jeho bratři odešli do Dubaje a Malajsie. Otec byl členem strany AL, ale nezastával žádnou funkci. Žalobce se ke svému tchánovi neuchýlil, protože na rozdíl od jeho otce, byl veřejně známý jako funkcionář BCL.

17. Žalobce dále uvedl, že byl napaden dne 8. 8. 2024, pět dní po uprchnutí premiérky ze země. Při návratu z trhu ho zezadu napadli příslušníci strany BNP, zavázali mu oči, odvezli ho na neznámé místo, kde ho bili a vyhrožovali mu smrtí, pokud z Bangladéše neodjede. Po prosbě o život ho propustili a odvezli zpět do jeho čtvrti. Po incidentu vyhledal vesnického lékaře, neměl tržné rány ani zlomeniny, dostal léky proti bolesti. Na policii se však neobrátil z důvodu výhrůžek útočníků, že ho v případě oznámení zabijí. Pomoc hledal u předsedy samosprávy obvodu Baghar Nagar (funkce Union chairman), který přislíbil záležitost řešit, ale nic neučinil. Správní orgán zaznamenal, že žalobce nejprve hovořil o snaze zabránit vycestování, následně o výhrůžkách v případě, že nevycestuje. Žalobce k tomuto uvedl, že výhrůžky zabitím, pokud nevycestuje z Bangladéše se uskutečnily dne 8. 8. 2024, ale bránění jeho vycestování se uskutečnilo těsně předtím, než vycestoval z Bangladéše.
18. Kromě výše uvedených událostí žalobce žádné další problémy neuvedl. Sděлил, že od chvíle, kdy strana AL ztratila moc, mu bylo opakovaně vyhrožováno. Na dotaz, proč se neobrátil na policii po fyzickém útoku, uvedl, že měl obavu z pomsty. Dále však připustil, že kdyby se obrátil, policie by mu pomohla, bál se však, že by se mu za to následně pomstili. Útočníky identifikoval jako příslušníky BNP, jednoho z nich konkrétně označil jako člena studentské odnože BNP – Chhatra Dal (JCD). Žalobce uvedl, že z Bangladéše vycestoval z obavy o život. V ČR by rád pracoval a přivedl sem svou manželku s dítětem. Na dotaz správního orgánu ohledně aktuální politické situace v Bangladéši, kdy prozatímní vláda vyzvala účastníky protestů ke klidu a BNP prohlásila, že neusiluje o pomstu, uvedl, že pomsta ve skutečnosti probíhá na místní úrovni. Na závěr žalobce uvedl, že další problémy ve vlasti neměl a vše již sdělil.
19. Žalobce následně doložil správnímu orgánu dne 24. 1. 2025 prostřednictvím elektronické komunikace jednu fotografii. Dne 30. 1. 2025, taktéž prostřednictvím elektronické komunikace žalobce doložil jedno video.
20. Při posuzování žalobních námitek soud vycházel z následující právní úpravy.

21. Mezinárodní ochranu lze poskytnout buď ve formě azylu, nebo doplňkové ochrany. Důvody pro poskytnutí první ze zmíněných forem mezinárodní ochrany jsou stanoveny především v ustanovení § 12 zákona o azylu, podle nějž se azyl udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
22. Pronásledováním se podle ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, které ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se podle § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.
23. Krajský soud ve shodě s žalovaným konstatuje, že žalobce v řízení o udělení mezinárodní ochrany neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že by byl ve své vlasti pronásledován z důvodu uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Skutečnost, že byl členem studentské organizace BCL, tedy pomocné organizace bývalé vládní strany Awami League, sama o sobě takový závěr neodůvodňuje. Navíc žalobce uvedl, že ve své zemi původu neměl problémy se státními orgány a neměl ani problémy s vyřízením jeho cestovního dokladu. Uvedl, že při odjezdu ze své vlasti měl problémy s příslušníky opoziční strany, avšak ze strany státních orgánů žádné problémy neuvedl.
24. Krajský soud dále přihlíží i k tomu, že žalobce nebyl ze strany státních orgánů žádným způsobem stíhán, vyšetřován nebo perzekuován, vyjma jednoho incidentu z roku 2023, kdy měl být obviněn z narušování činnosti opoziční strany a defraudace státního majetku, jeden den byl ve vazbě, nicméně poté byla věc uzavřena, neboť mělo jít o falešné obvinění. Zároveň mu bylo umožněno vycestovat ze země původu, přičemž jeho výjezd doprovázely žádné překážky ze strany státní moci. Udělení azylu podle tohoto ustanovení proto není namístě a žalovaný rozhodl správně, pokud azyl dle § 12 písm. a) zákona o azylu neudělil.
25. Krajský soud se dále ztotožňuje s hodnocením žalovaného, že v případě žalobce nebyly naplněny podmínky pro udělení azylu ani podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce ve správním řízení uvedl, že se obává odvetného jednání ze strany členů bývalých opozičních stran (BNP a JI), a to z důvodu jeho dřívější příslušnosti k organizaci BCL, podporující bývalou vládní stranu AL. Tuto obavu podpořil tvrzením o dvou incidentech, při kterých mu mělo být vyhrožováno či zabráněno v pohybu, přičemž pouze v jednom případě se obrátil na policii, která dle jeho výpovědi proti útočníkům zasáhla.

26. Z výše uvedeného skutkového stavu však nevyplývá, že by se jednalo o pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu. Jedná se o incidenty, jejichž původci byli příslušníci soukromých skupin (bývalých opozičních stran) a nebylo prokázáno, že by na jejich jednání měla vliv státní moc nebo že by jejich činnost trpěla, podporovala nebo se vůči nim stavěla nečinně. Naopak z tvrzení žalobce vyplynulo, že při jednom z incidentů se na policii obrátil a ta mu pomoc poskytla. Sám žalobce dokonce připustil, že pokud by se na policii obrátil i v případě druhého incidentu, tak by mu zřejmě znovu pomohla. Z výše uvedeného tedy nelze dovodit, že by státní orgány v Bangladéši nebyly schopny nebo ochotny zajistit žalobci ochranu před jednáním ze strany soukromých osob.
27. Tento názor lze doplnit poukazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2004, sp. zn. 3 Azs 22/2004-48, z něhož plyne, že vyhrožování ze strany soukromé osoby, pokud není podporováno státem, zásadně nelze charakterizovat jako azylově relevantní pronásledování. Původcem pronásledování podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu může být soukromá osoba jen za určitých okolností, kdy lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území, nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu. Žalobce by se tedy nejprve musel pokusit tento nastalý stav řešit v zemi původu; až ve chvíli, kdy by se prokázala neochota nebo neschopnost státních orgánů jednat a ochránit žalobce, mohlo by se jednat o azylově relevantní důvod. Lze dále odkázat například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 Azs 151/2015-36, podle kterého u soukromých osob jako původců pronásledování musí přistoupit k samotnému pronásledování také záměrná nečinnost státních orgánů či jejich neschopnost poskytovat ochranu před původci pronásledování. Dále Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 1. 11. 2007, č. j. 7 Azs 65/2007-47, uvedl, že *„tvrzené obavy z vyhrožování ze strany soukromých osob, třeba i odůvodněné, by se mohly stát důvodem pro udělení azylu pouze tehdy, pokud by státní orgány země původu takové ohrožení podporovaly, organizovaly, záměrně trpěly, apod. Případná nižší efektivita takové ochrany v konkrétních podmínkách v dané zemi však ještě nečiní z takového ohrožení pronásledování, a tedy ani azylový důvod.“* Dále srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2004, č. j. 7 Azs 38/2003-37, podle něhož za pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu je nutno považovat pouze takové ohrožení života či svobody, které je trpěné, podporované či prováděné státní mocí. O pronásledování dokonce nejde ani tam, kde možnosti státních orgánů nejsou dostatečné a jejich opatření nemají trvalý a stoprocentní efekt (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 5. 1996, č. j. 6 A 571/1994-25).
28. Krajský soud rovněž konstatuje, že přestože v Bangladéši po změně vlády došlo k určitým výkyvům bezpečnostní situace, v zemi v současnosti působí prozatímní vláda, která dle informací uvedených ve správním spise podniká kroky ke zlepšení dodržování lidských práv, včetně přijetí mezinárodních závazků, reformy soudního systému a reformy policie.
29. Krajský soud tak uzavírá, že výše uvedené skutečnosti nemohou naplnit definici pronásledování podle § 12 písm. b) zákona o azylu.
30. Důvody svědčící pro udělení azylu z důvodů uvedených v § 13 zákona o azylu (azyl za účelem sloučení rodiny) nebyly v řízení zjištěny ani nebyly žalobcem tvrzeny.

31. Pokud jde o případné udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, soud konstatuje, že žalovaný posuzoval rodinnou, sociální, ekonomickou situaci, jakož i zdravotní stav a věk žalobce, přičemž neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu. Soud považuje učiněný závěr žalovaného za správný. Pro úplnost soud konstatuje, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok, jeho udělení je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry.
32. Soud dále zvažoval, zda byly naplněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu.
33. Podle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu
 - c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu nebo
 - d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
34. Pokud jde o důvod pro udělení doplňkové ochrany podle ustanovení § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. a) zákona o azylu, z informací obsažených ve správním spise sice vyplývá, že bangladéšský právní systém umožňuje uložit trest smrti, avšak nic nenasvědčuje tomu, že by žalobci hrozilo uložení trestu smrti ze strany státu, když žalobce toto ani netvrdil. Co se týče důvodu pro udělení doplňkové ochrany podle ustanovení § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, žalovaný poukázal na to, že žalobce neměl ve své vlasti žádné problémy se státními orgány či bezpečnostními složkami. Žalobce neuvedl ani žádné skutečnosti, že by mu v případě návratu hrozila vážná újma ze strany státních orgánů země. Jak již bylo shora uvedeno, pokud se žalobce obává odvetného jednání příslušníků opozičních stran, musí se nejprve alespoň pokusit obrátit s žádostí o pomoc u státních orgánů jeho domovského státu. Žalobce však toto neučinil, i když sám přiznal, že pokud by se obrátil na bangladéšskou policii, pomoci by se mu nejspíš dostalo. Žalovaný tak správně neshledal podmínky pro udělení doplňkové ochrany z tohoto důvodu. K důvodu pro udělení doplňkové ochrany podle ustanovení § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. c) zákona o azylu žalovaný konstatoval, že v zemi původu žalobce neprobíhá takový ozbrojený konflikt, který by mohl žalobce v případě jejího návratu do vlasti ohrozit na životě a lidské důstojnosti, a nebyly proto shledány podmínky pro její udělení. Skutečnost, že v zemi

původu žalobce není ochrana lidských práv na takové úrovni jako v České republice, sama o sobě nárok na udělení tohoto typu mezinárodní ochrany nezakládá.

35. Za podmínek v ustanovení § 14b zákona o azylu se poskytne doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny. Z důvodů již shora opakovaných toto v případě žalobce nepřichází v úvahu. Důvody pro udělení doplňkové ochrany podle ustanovení § 14b zákona o azylu nebyly dány.

V. Závěr a náklady řízení

36. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
37. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro

zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 30. července 2025

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně